

Philippa Gregory

SKROTENIE
KRÁĽOVNEJ

SKROTENIE
KRÁĽOVNEJ

PHILIPPA GREGORY

SKROTENIE KRÁĽOVNEJ

Z angličtiny preložil Otakar Kořínek

slovar

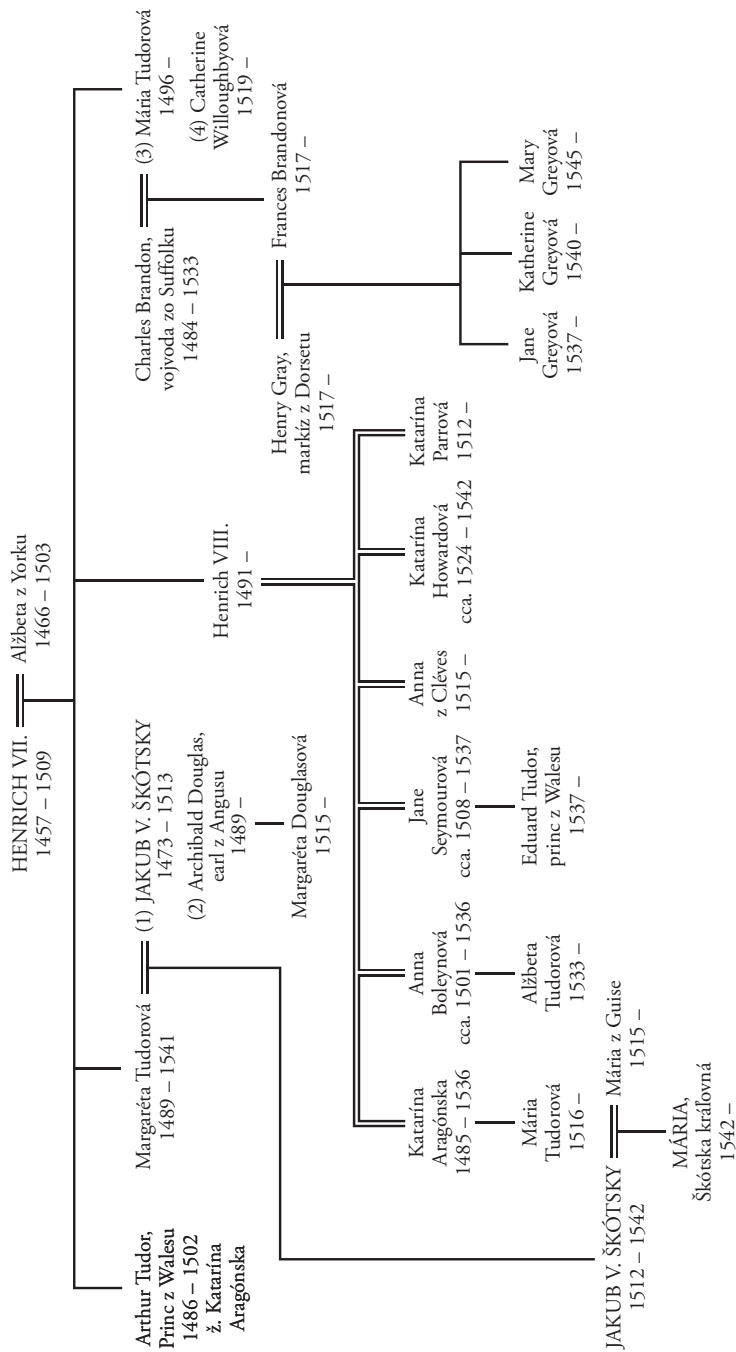
Copyright © 2015 by Levon Publishing Ltd.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2021
Translation © Otakar Kořínek 2021
Cover photo © Richard Jenkins 2021

ISBN 978-80-556-4746-3

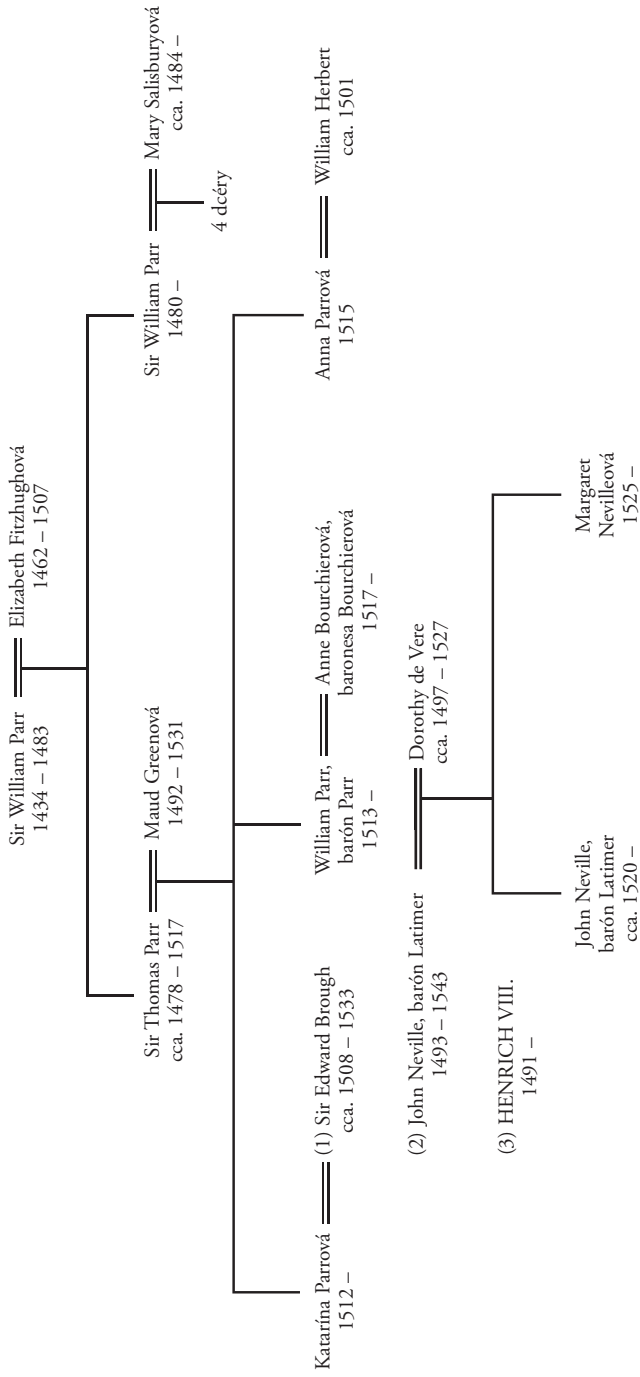
Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat'
ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými,
ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom
súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Mauriceovi Huttovi 1928 – 2013
Geoffreyemu Carnallovu 1927 – 2015

TUDOROVCI A STEWARTOVCI V ROKU 1543

RODINA KATARÍNY PARROVEJ V ROKU 1543

Palác svätého Jakuba

Rieka Temža

Palác Hampton Court

Rieka Temža

Palác
Whitehall

Baynardov
hrad

Tower

Londýnský
most

Westminsterský
palác

Greenwichský
palác

LONDÝN
1543

ANGLICKO
A FRANCÚZSKO
1543

SEVERNÉ
MORE

Kenninghall

Hrad Amptill ■

Ashridge ●

Palác More ■ Londýn

Windsorský hrad ■

Gravesend ●

■ Wulf Hall

Palác
Oatlands ■

Palác
Nonsuch ■

■ Leedský hrad

● Dover

■ Panstvo Cowdray

● Calais

Portsmouth ●

● Solent

● Boulogne

ostrov Wight

MORSKÉ ÚŽINY

PALÁC HAMPTON COURT, JAR 1543

KP

Stojí predou mnou rozložitý ako starý dub, tvár ako mesiac v splne zachytený vysoko v konároch stromov, vrásky skrútené v dobromyseľných záhyboch. Skloní sa a ja mám pocit, akoby na mňa padal strom. Nepohnem sa, ale pomyslím si – určite predou mnou nepokľakne ako ten druhý, ktorý mi kľáčal pri nohách včera a zasypával mi ruky bozkami. Ale keby si tento chlap ako hora vôbec niekedy kľakol, museli by ho dvíhať lanami ako vola uviaznutého v priekope. A okrem toho on pred nikým nepokľaká.

Ani na ústa ma nemôže pobožkať, určite nie v tejto dlhej sieni s hudobníkmi na jednom konci, kde okolo nás stále niekto chodí. Pri tomto kultivovanom dvore sa nič také nemôže stať. Tá veľká, okrúhla tvár sa ku mne určite neskloní. Hľadím na muža, ktorého kedysi zbožňovala moja matka a všetky jej priateľky. Pokladali ho za najkrajšieho muža v Anglicku, za kráľa, o ktorom sníva každé dievča, a ja sa pošecky modlím, aby nebol vyslovil slová, ktoré práve vyslovil. Nezmyselne sa modlím, aby som mu iba zle rozumela.

So sebavedomým mlčaním vyčkáva na môj súhlas.

Uvedomím si: takto to bude odteraz, pokým nás smrť nerozdelí, bude čakať na môj súhlas alebo bude pokračovať bez neho. Budem sa musieť vydať za tohto hrozivého muža, ktorý stojí nad všetkými ostatnými. Týči sa nad nami obyčajnými smrteľníkmi, jeho božská bytosť je na nebi kúsok pod anjelmi. Je totiž kráľom Anglicka.

„Som veľmi prekvapená takou poctou,“ zajachcem.

Jeho našpúlené malé ústa sa rozťahnu do úsmevu. Vidím zažltnuté zuby, pocítim zápach psieho dychu.

„Nezaslúžim si ju.“

„Ukážem vám, ako si ju zaslúžiť,“ ubezpečí ma.

Úsmev na jeho uslintaných perách mi pripomenie, že mám do činenia s chlipníkom uväzneným v chradnúcom tele a že budem jeho ženou v každom zmysle toho slova. Bude so mnou spávať, zatiaľ čo ja bolestne túžim po inom.

„Smiem sa pomodliť a pouvažovať nad tou veľkorysou ponukou?“ spýtam sa, hľadajúc zdvorilé slová. „Som naozaj ohromená. Len nedávno som ovdovela...“

Zvráští zježené pieskové obočie, moja odpoveď ho rozladila. „Potrebujete čas? Vari ste v to nedúfali?“

„Každá žena v to dúfa,“ uistím ho pohotovo. „Pri dvore nie je jediná dáma, ktorá by v to nedúfala, v celej ríši niet dievčaťa, ktoré by o tom nesnívalo. Samozrejme, patrím k nim. Ale nie som vás hodná.“

Toto je lepšie, uchlácholila som ho.

„Nemôžem uveriť, že moje sny sa splnili,“ zveličujem. „Potrebujem čas, aby som si uvedomila svoje šťastie. Pripadám si ako v rozprávke.“

Prikývne. Rozprávky zbožňuje rovnako ako prestrojovanie, predstieranie a všetky druhy dômyselnej pretvárdky.

„Zachránil som vás,“ vyhlási. „Pozdvihnem vás z ničoty na najvyššie miesto na svete.“ Hlas má zvučný a sebavedomý, po celý život zalievaný tým najlepším vínom a premazávaný najtučnejšími kúskami jedla. Znie zhovievavo, ale ostrý pohľad jeho malých očiek ma prepaľuje.

Prinútim sa do nich pozrieť. Sú ako nebožiec, tienia ich ťažké viečka. Kráľ ma nepozdvihuje z ničoty. Neprichádzam odnikiaľ. Narodila som sa ako Parrová z Kendalu, môj zosnulý manžel bol Neville, oba významné rody pochádzajú z ďalekého severu Anglicka – teda, niežby tam Henrich niekedy bol. „Potrebujem trochu času,“ jednám sa, „aby som si zvykla na svoje šťastie.“

Vypasenu rukou mi naznačí, že môžem mať toľko času, koľko budem chcieť.

Ukloním sa a cúvam od kartového stolíka, kde požiadal o najvyššiu stávk, akú môže žena uzavrieť – staviť svoj život. Obrátiť sa kráľovi chrbtom je protizákonné. Niektorí ľudia tajne vtipkujú, že bezpečnejšie je nespúšťať ho z očí. Šesť krokov dozadu po dlhej galérii, na moju skromne sklonenú hlavu dorážajú lúče jarného slnka, predierajúce sa cez vysoké okná, potom sa znova ukloním a sklopím zrak. Keď sa vzpriamim, stále sa na mňa žiarivo usmieva a všetci nás pozorujú. Prinútim sa do úsmevu a pospiatky cúvam k zavretým dverám, ktoré vedú do audienčnej siene. Stráže ich za mnou otvoria, aby som mohla prejsť. Zvonka počujem mumlanie dvoranov, ktorým odopreli česť kráľovskej prítomnosti, sledujú, ako sa na prahu znova ukláňam, a veľký panovník pozoruje, ako odchádzam. Pokračujem pospiatky, aj keď sa dvojité dvere zatvoria a ukryjú ma pred jeho pohľadom. Začujem rinčanie halapartní.

Na okamih zastanem, hľadiac na vyrezávané, drevom obložené steny, nie som schopná obrátiť sa a čeliť zvedavým pohľadom v preplnenej miestnosti. Teraz, keď nás delia hrubé dvere, uvedomím si, že sa trasiem – netrasú sa mi iba ruky či kolená, ale každúcky sval môjho tela je ako v horúčke. Chvejem sa ako mladý zajac schovaný v pšeničnom poli, ktorý počuje svišťanie kôb blížiacich sa koscov.

Je dlho po polnoci. Počkám, kým všetci zaspia, na nočný úbor z čierneho saténu si prehodím modrý plášť a podobná tmavému tieňu vo farbách nočnej oblohy sa potichu vykradnem zo ženských komnát a zbehnem po veľkom schodisku. Nikto ma nevidí, kapucňu mám stiahnutú hlboko do tváre a navyše pri tomto dvore sa kupčí s láskou už roky rokúce. Nikto nie je zvedavý na ženu, ktorá po polnoci vchádza do nesprávnej komnaty.

Pri dverách môjho milenca nestoja nijaké stráže, je odomknuté, ako sľúbil. Stisnem kľučku a vkĺzнем dnu. Čaká ma pri kozube, miestnosť je prázdna, osvetlená iba niekoľkými sviecami. Je vysoký a štíhly, tmavovlasý a čiernooký. Len čo ma začuje, obráti sa a jeho vážnu tvár prežiari túžba. Pevne si ma privinie a pritisne si moju hlavu na hrud'. Bez slova sa o ňu otieram čelom, akoby som sa mu chcela dostať pod kožu, priamo do tela. Chvíľu sa spolu kolíšeme, naše telá sa opájajú vzájomnou vôňou a dotykmi toho druhého. Zovrie mi zadok, zdvihne ma a ja mu oviniem nohy okolo bokov. Zúfalo po ňom túžim. Čižmou kopne do dverí spálne a odnesie ma dnu. Dvere sa za nami zabuchnú a on ma položí na posteľ. Strhne si nohavice, košelu odhodí na dlážku, zatiaľ čo ja si vyzliekam plášť a nočný úbor. Vrhne sa na mňa a bez jediného slova do mňa vnikne, iba si zhlboka vzdychne, akoby po celý deň až do tohto okamihu zadržoval dych.

Až vtedy zašepkám do jeho nahého pleca: „Thomas, miluj ma celú noc, nechcem na nič myslieť.“

Zdvihne sa nado mnou, takže vidí moju bledú tvár a gaštanové vlasy rozprestreté na vankúši. „Božemôj, zúfalo po tebe túžim!“ zvolá, no vzápätí zväžnie, oči mu stmavnú od túžby a začne sa vo mne pohybovať. Roztiahnem nohy o čosi viac, počujem svoj zrýchlený dych a viem, že som s jediným mužom, aký mi kedy priniesol potešenie, na jedinom mieste na svete, kde túžim byť, na jedinom mieste, kde sa cítim v bezpečí – v teplej posteli Thomasa Seymoura.

Pred svitaním mi z karafy na príborníku naleje víno a ponúkne mi sušené slivky a dajaké koláčiky. Vezmem si od neho pohár vína a zahryznem do koláčika, zachytávajúc omrvinky do dlane.

„Požiadal ma o ruku,“ poviem stručne.

Na chvíľu si zakryje oči dlaňou, zrejme nedokáže zniesť pohľad, ako sedím v jeho posteli a vlasy mi splývajú na plecيا, ako mám prikrývky omotané okolo prs, krk scervenený od jeho vášnivých bozkov a podbehnuté pery.

„Boh nás ochraňuj! Ach, Bože, toho nás ušetri!“

„Nemohla som tomu uverit.“

„Hovoril s tvojím bratom? Alebo so strýkom?“

„Nie, so mnou, včera.“

„Povedala si to niekomu?“

Pokrútim hlavou. „Ešte nie. Najprv som to chcela povedať tebe.“

„Čo urobíš?“

„Čo môžem robiť? Poslúchnem,“ odvetím stiesnene.

„To nemôžeš!“ namietne zrazu netrepeľivo. Zovrie mi ruky, rozdrobiac koláčik. Kľakne si na posteľ a bozkáva mi končeky prstov ako vtedy, keď mi prvý raz vyznal lásku a sľúbil, že bude mojím milencom a manželom, že nás nikdy nikto nerozdelí, že som jediná žena, po ktorej kedy túžil. A pritom prešlo jeho životom toľko mileniiek, pobehlic a slúžok, toľko dievčat a žien, že si ich ani všetky nepamätá. „Katarína, to nesmieš! Neznesiem to. Nedovolím to!“

„Neviem, ako ho mám odmietnuť.“

„Čo si mu odpovedala?“

„Že potrebujem čas. Potrebujem sa modliť a rozmýšľať.“

Položí si moju ruku na ploché brucho. Cítim teplý, vlhký pot a jemné kučery jeho tmavých chlčkov, tvrdé svaly pod pevnou pokožkou. „A to si robila dnes v noci? Modlila si sa?“

„Uctievala som,“ zašepkám.

Skloní sa a pobožká ma na temeno hlavy. „Kacírka. Čo keby si mu povedala, že si už zaslúbená? Alebo potajomky vydatá?“

„Za teba?“ spýtam sa otvorene.

Prijme túto výzvu, lebo je nebojácny muž. Akémukoľvek riziku, akémukoľvek nebezpečenstvu beží oproti, akoby bolo iba májovou hrou, akoby dokázal skutočne žiť iba na dĺžku meča od smrti.

„Áno, za mňa,“ odvetí smelo. „Za koho iného? Samozrejme, musíme sa vziať. Alebo môžeme povedať, že sme už svoji.“

Tieto slová som túžila počuť, ale neodvážim sa vzoprieť kráľovi. „Nemôžem ho odmietnuť.“ Pri pomyslení, že Thomasa stratím, sa mi láme hlas. Po líkach mi stekajú horúce slzy. Zdvihnem okraj prikrývky a utriem si tvár. „Boh mi pomáhaj, už sa nebudeme môcť stretávať.“

Zatvári sa vydesene. Sadne si na päty a posteľ pod jeho ťarchou zaškrípe. „To nemôže byť pravda! Len čo si ovdovela – stretli sme sa iba niekoľko rás – práve som ho chcel požiadať o dovoľenie oženiť sa s tebou. Vyčkával som iba z úcty k tvojmu vdovstvu.“

„Mala som sa dovtípiť. Poslal mi tie nádherné rukávy, trval na tom, aby som prestala nosiť smútok a prišla k dvoru. Prichádza do komnát lady Márie a nespúšťa zo mňa zrak.“

„Myslel som, že s tebou iba flirtuje. Nie si jediná. Zaujíma sa aj o Catherine Brandonovú a Mary Howardovú... Nemyslel som si, že to berie vážne.“

„Môjho brata zahŕňa poctami, ktoré si vôbec nezaslúži. Boh vie, že William nemenoval správcom pohraničia pre jeho schopnosti.“

„Henrich je dosť starý, aby bol tvojím otcom!“

Trpk sa usmejem. „Ktorý muž má námietky proti mladej neveste? Obávam sa, že si ma vyhlíadal ešte pred smrťou môjho manžela, nech odpočíva v pokoji.“

„Vedel som to!“ Buchne pästou do vyrezávaného stĺpa posteľe. „Vedel som to! Videl som, ako ťa sleduje pohľadom po celej sieni, ako ti pri večeri posielal tie najlepšie kúsky jedla a veľkým tučným jazykom oblizuje lyžicu, keď ich ochutnávaš. Nezniesiem predstavu, že sa ocitneš v jeho posteli a budú ťa ohmatávať jeho staré ruky.“

Hrdlo sa mi zovrie a prehltnem strach. „Viem. Viem. Manželstvo bude oveľa horšie než dvorenie a dvorenie je ako hra s nezohratými hercami a ja ani nepoznám svoj text. Veľmi sa bojím. Ach, Thomas, ani nedokážem povedať, ako veľmi sa bojím! Posledná kráľovná...“ Hlas sa mi zlomí, nedokážem vysloviť jej meno. Katarína Howardová zomrela, iba pred rokom jej zoťali hlavu za cudzoložstvo.

„Toho sa neboj,“ upokojuje ma Thomas. „Nebola si tu, nemáš poňatia, čo bola zač. Kitty Howardová sa zničila sama. On by jej nikdy neublížil, mohli za to jej vlastné chyby. Bola to rodená pobeľhica.“

„A ako by asi nazval mňa, keby ma takto videl?“

Rozhostí sa rozpačité ticho. Pozerá sa na ruky, ktorými si zvieram kolená. Roztriasla som sa. Položí mi dlane na plecía, pocíti, ako sa chvejem. Zatvári sa vydesene, akoby sme si práve vypočuli rozsudok smrti.

„Z takéhoto niečoho ťa nikdy nesmie podozrievať,“ povie a ukáže na oheň planúci v kozube, na sviecami osvetlenú komnatu a zhúžvané prikrývky, nasiaknuté omamnou vôňou nášho milovania. „Ak sa ťa niekedy spýta – popri to. Ja sa nikdy k ničomu nepriznám, prisahám. Nikdy sa k nemu nesmie doniesť ani tá najmenšia klebeta. Prisahám, že odo mňa sa nikdy nič nedozvie. Musíme si sľúbiť, že o našom vzťahu nikdy nebudeme hovoriť. S nikým. Nesmieme mu dať nijaký dôvod, aby nás podozrieval. Zaviazeme sa prísahou mlčania.“

„Prisahám. Ani keby ma našahovali na škripec, nezradím ťa.“

Vrúčne sa usmeje. „Šľachtu nenatahujú na škripec,“ prehodí a nežne ma zovrie v náručí. Položí ma na posteľ a zabalí do kožušinovej prikrývky. Potom si ľahne vedľa mňa, obráti sa ku mne a podoprie si rukou hlavu, aby na mňa videl. Prechádza dlaňou z mojich mokrých líc dolu po krku, po krivke mojich prs, po bruchu a bokoch, akoby si vrýval do pamäti tvar môjho tela, prstami skúma hebkosť mojej pokožky, akoby si ju chcel navždy zapamätať. Napokon zaborí tvár do môjho krku a vdychuje vôňu mojich vlasov.

„Toto je rozlúčka, však?“ spýta sa s perami na mojej teplej pokožke. „Ty si sa už rozhodla, ty moja nezdolná malá severanka. Rozhodla si sa sama a prišla si sa so mnou rozlúčiť.“

Áno, toto je rozlúčka.

„Obávam sa, že zomriem, keď ma opustíš,“ upozorní ma.

„Ak to neurobím, určite zomrieme obaja,“ odvetím sucho.

„Ako vždy, ideš priamo na vec, Kat.“

„Dnes v noci odmietam klamať. Stačí, keď v klamstve strávim zvyšok života.“

Skúma moju tvár. „Keď plačeš, si nádherná,“ poznamená. „Ešte krajšia než inokedy.“

Položím mu ruky na hrud'. Pod dlaňami cítim jeho pevné svaly a hebký porast tmavých chlčpkov. Na pleci má starú jazvu od seknutia mečom. Jemne sa jej dotknem a pomyslím si, že si ju musím zapamätať, musím si zapamätať každúcky okamih.

„Nedovoľ, aby ťa niekedy videl plakať,“ dodá. „Páčilo by sa mu to.“

Obkreslím prstami líniu kľúčnej kosti, zmapujem mu svaly na pleci. Jeho teplá pokožka a vôňa nášho milovania odvracajú moju pozornosť od smútku.

„Musím odísť pred svtaním.“ Vrhmem pohľad na okno so zavretými okennicami. „Náš čas sa kráti.“

Presne vie, na čo myslím. „Takýmto spôsobom sa hodláš so mnou rozlúčiť?“ Jemne mi vtisne stehno medzi nohy a telom mi pomaly stúpa vzrušenie ako rumenec. „Takto?“

„Vidiecke spôsoby,“ zašepkám, aby som ho rozosmiala.

Prevalí sa na chrbát, takže hore som ja, opieram sa o jeho teplé, štíhle nohy, a tak posledný akt našej lásky bude pod mojím velením. Cítim, ako sa chveje od túžby, obkročmo si naňho sadnem, opriem sa mu rukami o hrud' a zahľadím sa mu do tmavých očí. Pomaly dovolím, aby do mňa vnikol, no potom otáľam, kým ma nezačne prosiť: „Katarína...“ Až vtedy sa začnem pohybovať. Zastoná a zavrie oči. Vystrie ramená, akoby bol ukrižovaný slasťou. Pohybujem sa najprv pomaly, mysliac na jeho potešenie, túžim, aby trvalo čo najdlhšie, no potom pocítim stúpajúce vzrušenie a zmocní sa ma dôverne známa netrpezlivosť. Už nedokážem ďalej čakať ani prestať, musím pokračovať. Na nič nemyslím, zmietaná rozkošou vykriknem jeho meno a napokon plačem, plačem kvôli láske a neovládateľnej túžbe, oplakávam desivú stratu, ktorá príde spolu s ránom.

Na rannej bohoslužbe v kaplnke kľačím vedľa svojej sestry Nan a obklopujú nás dvorné dámy kráľovej dcéry lady Márie. Lady Mária sa potichu modlí obďaleč na svojom súkromnom kľačadle a nemôže nás počuť.

„Nan, musím ti niečo povedať,“ zamrmlm.

„Kráľ sa už vyslovil?“ To je všetko, čo povie.

„Áno.“

Ticho vzdychne, položí ruku na moju a jemne ju stisne. Zavrie oči a pohrúži sa do modlitby. Kľačíme vedľa seba, ako sme boli zvyknuté doma v Kenďale vo Westmorlande, keď sme boli malé dievčatá a mama nám predčítala modlitby v latinčine a my sme mrmlali odpovede. Keď sa dlhá bohoslužba skončí, lady Mária vstane a my ju nasledujeme von z kaplnky.

Je príjemný jarný deň. Keby som bola doma, v takýto pekný deň by sme začali orať a pískanie hvizďákov by znelo rovnako hlasno ako pohvizdovanie čeladníka.

„Poďme sa pred raňajkami prejsť do záhrady,“ navrhne lady Mária. Kráčaťme za ňou po schodoch do súkromnej záhady a prejdeme okolo stráží krá-

ľovskej gardy – zasalutujú a ustúpia. Moja sestra Nan, ktorú vychovávali pri dvore, nepremešká príležitosť, zavesí sa do mňa a postupne zaostávame za dámami sprevádzajúcimi našu paniu. Nenápadne zabočíme na vedľajšiu cestičku, a keď sme samy a nikto nás nemôže počuť, obráti sa ku mne. Jej bleďá, napätá tvár pripomína moju – gaštanové vlasy má úhladne začesané pod čepcom, sivé oči sa podobajú mojím a líca má v tejto chvíli sčervenené vzrušením.

„Boh ti žehnaj, sestrička! Boh žehnaj nám všetkým! Toto je veľký deň pre Parrovcov. Čo si mu odpovedala?“

„Požiadala som ho o čas, aby som si mohla plne uvedomiť svoje šťastie,“ odvetím sucho.

„Čo myslíš, ako dlho bude ochotný čakať?“

„Niekoľko týždňov?“

„Je známy svojou netrpezlivosťou,“ upozorní ma.

„Viem.“

„Radšej jeho ponuku okamžite prijmi.“

Pokrčím plecami. „Prijem. Viem, že sa zaňho musím vydať. Viem, že nemám na výber.“

„Ako jeho žena budeš kráľovnou Anglicka, získaš obrovský majetok,“ pripomína mi. „A my ostatní tiež!“

„Áno – drahocenná rodinná jalovica je znova na trhu. Predajú ju už po tretí raz.“

„Ach, Kat! Toto nie je dohovorené manželstvo ako tie predošlé. Dostávaš najväčšiu šancu v živote! Bude to najvýznamnejšie manželstvo v Anglicku, možno aj na svete.“

„Dovtedy, kým potrvá.“

Obzrie sa, znova sa do mňa zavesí a vykročíme s hlavami pri sebe. Pošepky pokračuje: „Si rozčúlená, ale nemusí to trvať dlho. Henrich je veľmi chorý. A starý. A potom ti zostane titul a majetok, ale bez manžela.“

Manžel, ktorého som práve pochovala, mal štyridsaťdeväť rokov. Kráľ má päťdesiatjeden. Je už starý, ale pokojne sa môže dožiť šesťdesiatky. Starajú sa oňho najlepší lekári a mastičkári a sám sa chráni pred chorobami ako vzácne bábätko. Vojakov posielali do boja, ale sám ich nesprevádza, turnajov sa vzdal už dávno. Pochoval štyri ženy – prečo k nim nepridať ďalšiu?

„Možno ho prežijem,“ pripustím s ústami pri sestrinom uchu, „ale ako dlho vydržala Katarína Howardová?“

Nan nad tým porovnaním pokrúti hlavou. „Tá pobehlica? Podvádzala ho a bola natoľko hlúpa, že sa dala chytiť. Ty to neurobiš.“

„Vlastne na tom nezáleží,“ vzdychnem. Náhle som zo všetkých tých špekulácií unavená. „Nemám na výber. Je to otázka šťastia.“

„Nehovor tak. Je to Božia vôľa!“ zvolá s náhlym nadšením. „Pomysli, čo všetko by si mohla ako kráľovná Anglicka urobiť. Ako by si nám všetkým mohla pomôcť!“

Moja sestra je vášnivá obhajkyňa cirkevnej reformy, oddelenia cirkvi od štátu. V súčasnosti máme v Anglicku pontifikát bez pápeža a ona túži po sporení veriacich založenom na Biblii. Ako mnohí ostatní v zemi – ktovie koľkí? – si želá, aby kráľovské reformy cirkvi pokračovali ďalej, kým sa nezbavíme všetkých povier.

„Ach, Nan, veď dobre vieš, že nezastávam nijaké presvedčenie... navyše, prečo by ma mal kráľ počúvať?“

„Pretože vždy počúva predovšetkým svoje ženy. A my potrebujeme niekoho, kto by za nás hovoril. Dvor sa desí biskupa Gardinera – vypočúval dokonca členov domácnosti lady Márie. Musela som schovať svoje knihy. Potrebujeme kráľovnú, ktorá bude brániť reformátorov.“

„So mnou nepočítaj,“ precedím mdlou. „Nemám záujem a nemienim ho predstierať. Z viery som sa vyliečila, keď sa mi pápeženci vyhrážali, že podpália môj hrad.“

„Áno, to sú celí oni. Hodili žeravé uhľíky na truhlu kazateľa Richarda Championa, aby ukázali, že podľa nich mal byť upálený. Držia ľudí v nevedomosti a strachu. Preto si myslíme, že Biblia by mala byť v angličtine. Všetci by jej porozumeli a nedali by sa obalamutiť názormi kňazov.“

„Ach, ty si rovnako zaťatá ako všetci ostatní,“ vyhlásim otvorene. „O novom učení nič neviem. V Richmonshire sa mi veľa kníh do rúk nedostalo a na čítanie mi nezostával čas. Lord Latimer knihy v dome nezniesol. Preto neviem, prečo sa okolo toho robí taký rozruch, a určite nemám nijaký vplyv na kráľa.“

„Kat, vo windsorskom väzení práve teraz sedia štyria muži, ktorých obvinili z kacírstva iba preto, lebo si chceli prečítať Bibliu v angličtine. Musíš ich zachrániť.“

„Ak sú to kacíri, tak to neurobím! Ak sú to kacíri, nech zhoria na hranici! Taký je zákon. Kto som ja, aby som ho spochybňovala?“

„Ale časom to pochopíš,“ nalieha Nan. „Bola si izolovaná od všetkého nového myslenia, keď si bola vydatá za starého Latimera a zaživa pochovaná na se-